

Articolul 3

Tratament degradant

Tratament inuman

Deținuți pe viață plasați în mod automat, în primii zece ani de detenție, într-un regim strict care presupune segregarea, exerciții limitate în curtea penitenciarului și lipsa unor activități practice: *încălcare*

În fapt – În baza dreptului rus, toate persoanele condamnate la pedeapsa închisorii pe viață trebuie să-și petreacă primii zece ani de detenție într-un regim strict. În cadrul acestui regim, reclamantul, un deținut pe viață, fusese separat de alte persoane condamnate, în celule de nu mai mult de două persoane. Mai mulți ani din condamnarea sa au fost petrecuți într-un regim de izolare. Închis în celula sa fără să aibă vreo activitate utilă, cum ar fi munca sau educația, acestuia îi era permisă ieșirea doar pentru efectuarea de exerciții afară timp de 90 de minute. Contactul său cu lumea din exterior și posibilitatea de a cheltui bani erau restricționate în mod semnificativ. Mai mult, în timpul primilor cinci ani ai încarcerării sale, gardienii închisorii îi puneau cătușe în mod sistematic, chiar și atunci când acesta trebuia să-și golească găleata pentru toaletă grea de treizeci de litri într-un canal situat în afara clădirii. Acest fapt îi provoca durere fizică.

În drept – Articolul 3:

(a) Regimul strict de închisoare

Închiderea într-o celulă dublă putea avea efecte negative similare celor ale izolării. Doar motivele de securitate deosebite, la care s-a ajuns în timpul detenției, puteau justifica izolarea prelungită. În aceeași logică, era cerută o justificare adecvată pentru detenția prelungită a deținuților în celule duble, dacă intensitatea și durata segregării lor erau atât de semnificative, încât efectul să le fie comparabil cu detenția solitară, în special în privința bunăstării lor și a abilităților lor sociale. Guvernul nu a oferit vreo justificare pentru izolarea reclamantului. Reclamantul a fost segregat mai mulți ani la rând, doar din cauza condamnării sale pe viață, care, în opinia Curții, nu era suficientă să justifice o asemenea măsură. Această situație contravenea Recomandării Rec(2003)23 a Comitetului Miniștrilor al Consiliului Europei și Regulamentului Penitenciar European. Primul instrument scotea în evidență importanța principiului non-segregării, iar cel de-al doilea cerea în mod explicit ca măsurile de securitate aplicate deținuților să fie strict necesare în vederea asigurării detenției lor și ca acestea să fie controlate la intervale regulate de timp, pe durata încarcerării persoanei.

Luate împreună, izolarea reclamantului, limitarea în timp a exercițiilor de afară și lipsa activității au condus la sentimente intense și prelungite de singurătate și de plictiseală, care i-au provocat suferințe semnificative. Mai mult, dată fiind lipsa unor stimulente mintale și fizice corespunzătoare, această situație putea conduce la pierderea aptitudinilor sociale și a trăsăturilor personale.

(b) Încătușarea în mod sistematic

De vreme ce reclamantul era înregistrat în lista deținuților periculoși, în timpul întregii perioade a detenției sale într-o închisoare de securitate crescută acesta nu a încălcat niciodată disciplina internă. Încătușarea sa sistematică timp de mai mult de cinci ani a depășit în mod simțitor exigențele legitime ale securității închisorii. Acest fapt i-a diminuat demnitatea umană și i-a provocat sentimente de inferioritate și de angoasă și durere acumulată, care au depășit suferința și umilința inevitabilă a unei condamnări la închisoare pe viață.

Concluzie: încălcare (unanimitate)

Articolul 46: În mare parte, încălcarea constatată își avea originea în prevederile relevante ale dreptului intern și a dezvăluit existența unei probleme sistemice. Era nevoie de o reformare a cadrului normativ existent. Alegerea instrumentelor rămânea în totalitate la discreția Guvernului reclamat, care

putea decide eliminarea aplicării în mod automat a unui regim strict în cazul tuturor deținuților pe viață, introducând prevederi care stabilesc că un asemenea regim putea fi impus – și menținut – doar pe baza unei evaluări individuale a riscului pe care îl prezintă fiecare deținut pe viață, prin aplicarea sa de o manieră care nu depășește strictul necesar și (sau) prin atenuarea modalităților regimului, în special a celor care vizează restricțiile fizice, izolarea și accesul la diferite activități, în scopul socializării și al reabilitării.

Articolul 41: 3,000 EUR în privința prejudiciului moral.